

Siðsøga

Óli Jacobsen

Óssur Debes 9. partur

AT BYGGJA HÚS KRAVDI SÍN MANN

Edna og Óssur giftust í 1964. Nú var at fara at byggja hús. Hetta var í teirri tíðini, tá ið menn gjørdu mest møguligt sjálvir

Mær dámdi at arbeiða í garðinum heima hjá foreldrunum, plantaði runnar fram við garðin og setti á hvørjum ári ymiskar leykir niður. Ein dagin, eg var í garðinum, kom Skála Palli, grannin, gangandi. Hann lenaði seg inn á garðin og rópti á meg: “Statt ikki og fjasast við hasi blomstrini, far heldur og fá tær eina konu!”

Hetta var so tað, sum eg nú hevði gjørt. Nú skuldi byggjast egin hús.

Eg fór so í holt við at grava út, gróv av mest sum einsamallur eftir arbeiðstíð. Petur í Gong sprongdi, og eg ruddaði frá um kvøldið. Tá ið liðugt var, planeraði eg og gjørði klárt at stoypa grundina. Hana stoypti Hilmar Dam. Eg fór so einsamallur í holt við húsini. Tað var bert gøta frá vegnum úti við Strond og niðan til grundina. Stórviður og annað tilfar keypti eg frá Havnar Timburhandli. Teir lögdu tilfarið omanav frá Hamarsgøtu, so mátti eg sjálvur bera tað oman til grundina. Eg legði sillarnar á grundina, setti stórviðin upp og gjørði allar sperrurnar. At reisa sperrurnar upp fekk eg Ólavur Justinussen at hjálpa mær við. Eg negldi tróðrið, takpláturnar fekk eg Hilmar Dam at leggja á. Tilfar til klædningin hólvaði eg á verkstaðnum og klæddi. Úthurðina og kjallarahurðarnar, allar innhurðar, øll vindeygju gjørði eg um kvøldarnar eftir arbeiðstíð. Eg fekk

loyvi frá mínum arbeiðsgevara, Hartvig Hansen, at arbeiða um dagin. Eg gjørði køkin lidnan og setti hann upp. Termorútarnar vóru frá Balslev, bílagdir úr Týsklandi eftir máti. Eg fekk ein lærling á verkstaðnum at hjálpa mær við teimum stóru rútunum. Ofta var eg í Timburhandlinum og valdi mær tilfar. Eg var á súkklu og lessaði tilfarið á, ofta langar raftir. Ein dagin eg kom leiðandi við fullastaðu súkklu, stóð Vilhelm Nielsen uttan fyri bilverkstaðin. Hann rópti á meg: “Konkurerer du med bilerne!”

Edna segði, at hesa tíðina sá hon meg fyri tað mesta bert, tá farið var í song.

Pápi var við í síni tíð við til at gera brúnna um Havnará omanfyri Sjonleikarhúsið. Tá brúgvín var niðurtikin og vegur gjørdur, tók pápi tann hornasteinin, ið teir, ið høvdu gjørt brúnna, høvdu meislað nøvn síni í. Gomul mynd er, har mann sær menninar arbeiða uppá brúnna millum aðrar pápa. Steinin setti eg í garðin hjá mær, har stendur hann enn.

Nógv var gingið

Mær hevur altíð dámt væl at ganga. Vit vóru nakrir, sum hvønn sunnumorgun tá ið viðraði, fóru túr á fjøllini. Farið var oftast uml. kl. 8, vit vóru aftur um døgurðatíð. Hetta gjørdur vit frá síðst í 40-árunum til fyrst í 60-ini. Í Havn vóru vit kallaðir “Gongan”. Við í gonguni vóru systkinabørnini, Hammer, Harald, Óli, Jógván,

Óssur og Edna

Niels, Diaba og Arni. Við vóru eisini Eiler hjá “Affe”, Alfred Egholm, Tummas Thomassen, stjóri á Tryggingarsambandinum, Alfred Egholm stjóri í Sparikassanum, Poul Petersen, løgtingsmaður, ættaður úr Funningi og eg.

Farið var til gongu eftir Hoyvíksvegnum á leið har Miðlon er í dag. Har var hagaportrið. Harfrá og oman ímóti brúnni um Hoydalsá var gøta.

Gøtan frá Sanatoriinum oman til Boðanesgjógv var kallað Kurvegurin, í dag Boðanesgøta. Har gingu sjúklingarnir, ið vóru so frægir, túr. Ikki var loyvt teimum at fara út um økið vegna smittuvanda. Har vóru tvær langar liggihallir, har sjúklingarnir kundu liggja úti. Framsíðan var opin, so mann sá allar sengurnar.

Anton á Krákusteini kom av og á í fylgi við okkum. Hann hevði trøð við Hoyvíksvegin nakað aftanfyri, har barnagarðurin Birkilund er í dag. Ein dagin Anton var við, sat ein maður á einum steini niðri við brúnna. Tað var Mikkjal á Ryggi, yrkjarin úr Miðvági, hann var sjúklingur á Sanatoriinum. Vit støðgaðu og Anton fór at prátta við hann. Mikkjal kom sum mangur annar ikki aftur av Sanatoriinum á lívi.

Vit fóru so víðari eftir gøtuni til Hoyvíkar. Komnir niðaná lógu húsini, landslæknin hevði bygt, nakað oman frá gøtuni, so var gingið oman ímóti bygdini.

Poul Vang var tá bóndi í Hoyvík. Hann var vanur at standa undir húsini hjá sær og bíða. Hann visti, nær vit vóru vanir at koma, so kom hann ímóti okkum oman á gøtuna, honum dámdi væl at prátta. So var gingið longur oman ímóti bygdini. Húsini hjá Per

Mohr lógu nakað niðanfyri gøtuna oman ímóti Hoyvíkini. Vit fóru so gjøgnum bygdina fram við gomlu bóndahúsinum, har Mourits Mohr, ið var bóndi áðrenn Poul Vang, festi. Var hann í túninum, kom hann at prátta við okkum. Av og á fóru vit inn í fjósið at hyggja eftir neytunum, ið stóðu á bási. Hetta var tað gamla fjósið, ið hoyrði til Hoyvíksgarði. Farið var eisini inn í fjósið hjá Royndarstøðini. Jógván Húsgarð, ættaður úr Syðrugøtu, var fyrstøðumaður. Ein partur av Hovíksgarði hoyrði til Royndarstøðina. Húsini hjá Petur í Hoyvík stóðu nakað niðanfrá. Gingið var eftir vegnum í Kúrdali og niðan á Hvítanesvegin, niðan har rundkoyringin til Hvítanes er. Har frá fóru vit eftir Hoyvíkshaganum. Har var bert hagi tá.

Ravnurin segði “Halt kjaft”

Vit gingu yvir til brúnna á Sundsvegnum, har frá yvir á Villingarvegin og oman eftir vegnum. Støðgað var á við húsini hjá Jens Reinert, niðanfyri vegin stóð eitt búr, har var ein ravnur, sum hevði lært at siga onkur orð. Tá ið vit komu framvið búrinum, søgdu vit “gomorin”. Hann var kvikur at svara “halt kjaft”. Jens Reinert hevði verpingahønur, hann hevði handilin Kjøt í kjallaranum á Sjómansheiminum, í dag Hotel Tórshavn. Har seldi hann kjøt og høsnareggini. Jens bað okkum koma inn at hyggja, har hann hevði hønurarnar. Á øllum veggnum vóru reiður, har tær vurpu. Síðani var gingið oman í Gundadal og oman eftir Tinghúsvegnum, so hvørt sum vit komu longri oman, fóru vit hvør til sítt.

Brúgvín omanfyri sjónleikarahúsið, Óssur hevur ein stein úr brúnni í garðinum hjá sær